

[Lawaetz.]

nedsettelse af arbejdstiden alle sammen midlertidigt arbejdede 42 timer for den samme betaling, ville vi producere 5 pct. mere for den samme pris. Vi ville blive mere konkurrencedygtige og dermed få flere i arbejde. Vi ville simpelt hen kunne overvinde krisen på denne måde.

Selv om det er ubehageligt, må vi nok bruge lidt tid til at analysere årsagerne til den store arbejdsløshed. Det er nemt at sige, årsagen er de svigtende konjunkturer uden for Danmark, oliekrisen osv.; disse faktorer er naturligvis medvirkende, men det er først og fremmest fejl begået af os selv. Vi er et dygtigt lille land, hvor folk har en god uddannelse, men vi har ikke kendt vor besøgstid. Vi har ikke rustet os til en krise. Vi har bløjet troet på, at de glade 1960'ere ville fortsætte, har bevilget os selv større indtægter, forhøjet skatterne og brugt pengene i den anden ende, så vi nu sidder i suppedasen. Skal vi rette på fejlene, må vi se nogle af de vigtigste årsager i øjnene.

LO har, mere eller mindre støttet af socialdemokratiet, ført en forkert politik ved i de gode tider uhæmmet at forlange løs, kræve mere og mere uden at skele til, at denne, må jeg sige konservative form for fagforeningspolitik har savet den gren over, man selv sad på. Det er meget godt, man siger, man har bremset lidt på det sidste og i 1976 er kommet ned på en lønstigning på 11,6 pct., men statistisk set over den sidste 10-årige periode har vi den største lønstigning i Europa, og det betyder ganske enkelt, at vi ikke kan konkurrere. Vi har et alt for højt renteniveau, som vi er nødt til at beholde af skræk for, at milliardlån i udlandet skal blive konverteret til det danske lånemarked. Den høje løn, den høje rente og det høje omkostningsniveau har medført, at sunde danske firmaer laver filialer i udlandet, og at pengestærke udenlandske firmaer ikke tør slå sig ned her.

Vi har gennem en række restriktioner, pris-kontrol, avancebegrænsning osv. taget pippet fra initiativrige folk, der på disse betingelser ikke tør eller har lyst til at investere, så vore investeringer i erhvervslivet simpelt hen er kommet til at halve bagefter. Vi har delvis ødelagt de for samfundet grundlæggende bygge- og anlægsvirksomheder gennem en evigt skiftende politik, en planøkonomi, der har ført til dyre boliger, hvilket man så kompenserer med øgede

tilskud i den anden ende. Den politiske dobbeltmoral: kæmpekrav til indtjening, større skattebyrder og flere tilskud til alt mellem himmel og jord, giver resultater, som vi kender alt for godt. Der er nok en naturlov, der siger, at arbejde skaber mere arbejde og arbejdsløshed skaber yderligere arbejdsløshed. Der er nok en anden naturlov, der siger, at større fortjeneste skaber mere arbejde. Men vi har gjort fortjeneste eller overskud til noget odioøst, har brugt ordet profit i nedsettende betydning. Vi må se i øjnene, at i dag er næsten 85 pct. af befolkningen lønmodtagere henholdsvis på det private arbejdsmarked og i det offentlige. De sidste 15 pct., der må tage den virkelige risiko, har vi mishandlet, så deres indtægtsstigning ikke har kunnet følge med, og det har igen betydet, at der ikke har været tilstrækkelig dækning for investering, forskning og markedsføring, en af årsagerne til vores vanskeligheder.

Desværre må vi nok slå fast, at de forskellige lapperier, der foreslås og delvis gennemføres, slet ikke kan klare situationen. Man taler så meget om nytænkning, men hvor er den, og hvor er resultaterne indtil nu? Det er nok kun fremskridtspartiet, der står for en virkelig nytænkning.

Der er noget om det, hr. Svend Andersen (Rosk. a.) sagde under finanslovdebatten, nemlig at der er tre slags politik, den, der føres af fremskridtspartiet, af kommunisterne og af alle de andre. Jeg skal ikke trætte med vore grundideer: lønforhøjelse gennem skattenedsættelse skabt gennem besparelser i den offentlige sektor og afskaffelse af en masse overflødig, men det er vel egentlig mere på sin plads end nogen side at tænke en lille smule i de baner: besparelser, der øger konkurrencedygtigheden. Før eller senere vil man blive tvunget til at gå ind på nogle af disse ideer, hvis man ikke vil acceptere den sørgelige langtidsprognose, at vi fortsat skal leve med en kæmpearbejdsløshed.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at fremføre nogle forslag, som måske kunne give anledning til nytænkning eller i det mindste overvejelser også for andre:

Sæt en øjeblikkelig bremse på flere love, der belaster erhvervslivet. Giv erhvervslivet arbejdsro for en tid og sikkerhed for, at der ikke hele tiden kommer nye påbud. Giv navnlig de mindre virksomheder, som vi i virkeligheden lever af, gunstige betingelser, lyst til at ansætte folk, f. eks. ved at fjerne sygelønsordningen og